

عنوان مقاله:

نقد جریان تاریخ فرهنگی در ایران

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات میان‌رشته‌ای در علوم انسانی، دوره 13، شماره 4 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 35

نویسندگان:

مجتبی انصاری - دانشیار معماری، گروه معماری، دانشکده هنر و معماری، دانشگاه تربیت مدرس، تهران، ایران

فاطمه پروانه اسدی - پژوهشگر دوره دکتری معماری، گروه معماری، دانشکده هنر و معماری، دانشگاه تربیت مدرس، تهران، ایران

محمدجواد مهدوی نژاد - استاد معماری، گروه معماری، دانشکده هنر و معماری، دانشگاه تربیت مدرس، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

تاریخ فرهنگی رویکردی میان رشته ای در تاریخ نگاری است که تلاش می کند دو حوزه اصلی علوم انسانی، یعنی تاریخ و فرهنگ، را در تعامل با یکدیگر به کار گیرد. به طور کلی، منابع فارسی موجود در حوزه تاریخ فرهنگی را می توان در دو دسته کلی دسته بندی کرد: الف) شناخت تاریخ فرهنگی شامل تاریخچه، تعریف، مبانی نظری، نظریه ها و نظریه پردازان، معرفی آثار شاخص، طرح موضوعات و مسائل اصلی و تحلیل و نقد آن ها؛ ب) اعمال تاریخ فرهنگی شامل شناخت منابع، موضوعات، روش ها و رویکردها و ارائه راهکارها. در این مقاله با بررسی منابع فارسی موجود به نقد سیر مطالعات انجام شده در حوزه تاریخ فرهنگی در ایران پرداخته شده و با توجه به کاستی های پژوهش های موجود، راهکارهایی به منظور نظام بخشی به پژوهش های آتی جهت شناخت عمیق تر و رشد و شکوفایی این جریان و بهره گیری از آن در تاریخ نگاری ایران، ارائه شده است. داده ها نشان می دهد که پراکندگی زمانی و ناپیوستگی موضوعی در انتشار منابع به چشم می خورد و همچنین در این حوزه دانش، مبانی نظری، نظریه پردازان و منتقدان، روش ها و مصادیق آن به طور کامل معرفی نشده و جای خالی نقدها و تحلیل ها به وضوح مشهود است. نتایج (راهکارهای) ارائه شده عبارت اند از: ۱) تعریف سیر مطالعاتی؛ ۲) تعیین اولویت های ترجمه؛ ۳) نقد و تحلیل موضوعات تاریخ فرهنگی؛ ۴) تلاش برای ایجاد سنت ایرانی تاریخ فرهنگی با بهره گیری از نظریه های درون فرهنگی؛ ۵) توجه به شاخص های اصلی تاریخ فرهنگی و پایداری به آن، پرهیز از خلط مباحث.

کلمات کلیدی:

تاریخ فرهنگی ایران، تاریخ فرهنگی، تاریخ ایران، تاریخ نگاری، تاریخ نگاری فرهنگی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1377408>

